

ENYŰ ELET

REMÉNY

MINDENKIRE
VÁR EGY
TÖRÖLAT

ROBYN SCHNEIDER

Dream
válogatás

A fiatal Ezra Faulkner hisz benne, hogy mindenkire vár egy tragikus fordulat – azután történik meg minden, ami igazán fontos. Az ő tragédiája nem sokáig várát magára: egyetlen pillanat, és a fiú mindent elveszt. Egy cserbenhagyó gázoló egy rendkívüli estén törte össze Ezra térdét, a sportkarrierjét és a társasági rangját.

Így kerül Ezra a bálkirályjelöltek élmezőnyéből a kirekesztettek asztalához, és így találkozik Cassidy Thorpe-pal, az új lánnyal. Cassidy senkihez sem fogható Ezra eddigi ismerősei közül. Irigylésre méltó könnyedséggel veszi az akadályokat, ragyogóan intelligens, és feltartóztathatatlanul repíti magát. Ezrát egy végtelen kalandra.

Ám miközben Ezra fejest ugrik az új kihívásokba, az új barátságokba és az új szerelembe, megtanulja, hogy a könyvekhez hasonlóan vannak emberek is, akiket félre lehet érteni. Fel kell tennie magának a kérdést: ha már történt egy tragédia, amely olyan sok mindent elrabolt tőle, mit veszíthet, ha még ezzel nincsen vége a balszerencsének?

A könyv egy lírai, szellemes és szívfájdító történet arról, milyen nehéz eljátszani a szerepet, amelyet mások elvárnak tőlünk, és hogy hirtelen, tragikus befejezésekből is kisarjadhat az új kezdet.

ROBYN SCHNEIDER író, színész egy olyan kisvárosban fecsérelte el a fiatalságát, amely történetesen nagyon hasonlít Eastwoodra. Majd a Columbia egyetemen prózából, a Pennsylvanai Orvostudományi Egyetemen orvosi etikából szerzett diplomát. A kaliforniai Los Angelesben és az interneten él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.robyschneider.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Elegáns stílusa és megnyerő narrációja
kiemeli a szokásos középiskolai drámák
sorából. A színes leírások, a hatásos
nyelvezet és az izgalmas fordulatok
élvezetes olvasmánnyá teszik a regényt.”

KIRKUS REVIEWS

„Szellemes és szórakoztató, szívfájdító, és
annyira igaz... Nem kétlem, hogy a lányok
örülten és reménytelenül bele fognak esni
Ezra Faulknerbe. Ez az a regény, amit
sosem fogsz elfelejteni.”

BARNES & NOBLE

„Robyn írása egyszerűen káprázatos! Tele
van kacagtató szellemességgel, éleslátó
megfigyelésekkel és meglepően gyöngéd
együttérzéssel.”

JEANNETTE WALLS
(AZ EZÜST CSILLAG ÍRÓNŐJE)

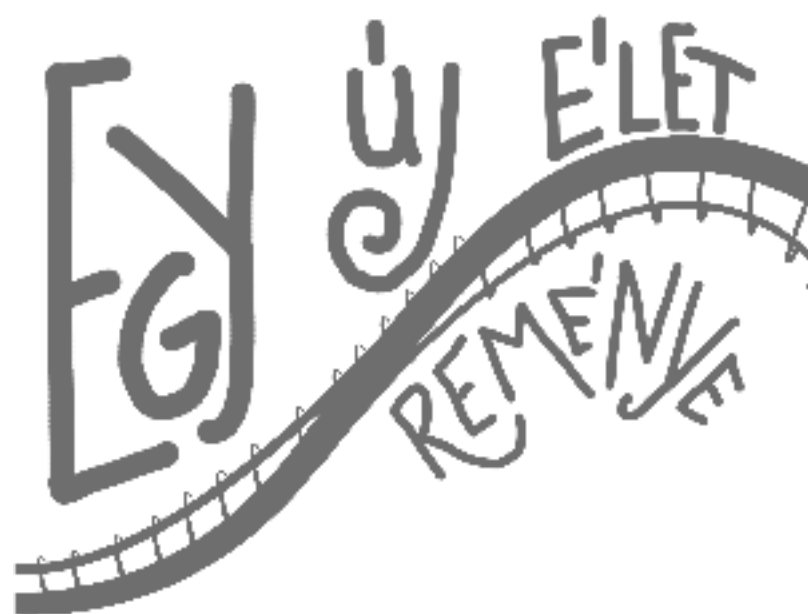
„Ezra története nagyon magával ragadó;
rengeteg megindító pillanattal és sok
csattanós párbeszéddel.”

NEW YORK TIMES

„Humoros, meglepő, okos és csavaros
elbeszélés az átlépésről a felnőttkorba.
Gondolatébresztő könyv.”

BOOKLIST

ROBYN SCHNEIDER

— részlet —

1

NÉHA ELGONDOLOM, hogy mindenkre vár egy tragédia, hogy a pizsamásan tejet vásároló vagy a pirosnál az orrukát piszkáló embereket csak egy pillanat választja el a katasztrófától. Minden sorsban, a legszürkébbekben is van egy pillanat, amely rendkívülivé teszi az életet. Egy találkozás. Azután történik minden, ami számít.

Toby barátomat egy héttel azelőtt érte egy igazán szörnyű tragédia, hogy elkezdtük volna a hetediket a Westlake felső tagozatában. Azon a nyáron fanatikusán pingpongoztunk, mezítláb játszottunk a hátsó udvarukban, azzal az elhatározással, hogy bejutunk valamiféle világ bajnokságra. Én voltam a jobb, mert amióta megkaptam a saját villámat az ebédlőasztalnál, a szüleim arra kényszerítettek, hogy teniszórákat vegyek magántanároknál. Néha azonban pusztán barátságból hagytam, hogy Toby nyerjen. Nekem ez csak játék volt, mert ki kellett találnom, hogyan veszítsek meggyőzően, különben Toby rájön, hogy szándékosan csinálom. Így tehát, miközben ő a mitikus asztalitenisz-világ bajnokságra gyakorolt, én szótlán, jóindulatú

anarchiával támadtam apám meggyőződését, amely szerint az életben csakis a győzelem számít.

Noha Tobyval a legjobb barátok voltunk, és ritkán kerestük a korunkbeli srácok társaságát, az anyja ragaszkodott a születésnap bulihoz, talán azért, hogy biztosítsa Toby népszerűségét a felsőben – mert alsóban aztán nem voltunk népszerűek.

Szétküldte A Karib-tenger kalózzai-stílusú meghívókat fél tucát velünk egy idős kölyöknek, akikkel Toby és én egy cseppet sem voltunk hajlandók barátkozni, és a nyár utolsó keddjén mindnyájunkat elvitt Disneylandbe a világ legmocskosabb bordó színű kisbuszán.

Alig húszpercnyi autózásra laktunk Disneylandtől, és a hely varázsa nekünk már a hatodik osztály végére alaposan megkopott. Tudtuk, melyek a jó játékok, melyek jelentenek pusztá időpocsékolást. Amikor Mrs. Ellicott azt javasolta, nézzünk be az Elvarázsolt Tiki-terembe, ez olyan együttes gúnykacajra fakasztott minket, mintha azt javasolta volna, ebédeljünk a Pizza Port salátabárban. Végül az első – és egyetlen – menetre fölszálltunk a Mennydörgés Hegyi Vasútra.

Toby és én a hátsó ülést választottuk a hullámvasúton, mert mindenki tudja, hogy az a leggyorsabb. A születésnap társaság többi tagja az első ülésekért küzdött, mert noha a hátulja a leggyorsabb, az eleje megmagyarázhatatlan módon mégis népszerűbb. Így aztán Tobyt és engem a lelkes disneylandi látogatók tengere választott el tőlük.

Gondolom, az akkor történtek miatt emlékszem arra a napra ilyen hihetetlen tisztasággal. Bizonyára ismerik azo-

kat a jelzéseket, amelyeket a vidámparkokban helyeznek el, azokkal a vastag fekete vonalakkal, hogy minimum milyen magasnak kell lenni valamihez. Ezeken a táblákon van egy csomó hülye figyelmeztetés is, hogy terhes nőknek vagy szív-betegeknek nem célszerű hullámvasutazni, és az ember tegye a lábához a hátizsákját, továbbá egész idő alatt maradjon ülve.

Hát kiderült, hogy ezek a feliratok egyáltalán nem fő-
lösgesek. Közvetlenül előttünk ült egy család, japán turis-
ták, Miki egér kalapban, amelyeknek a hátuljára a nevüket
hímezték. Ahogy ültünk ott hátul Tobyval, és a szél az ar-
cunkba vágott, a hullámvasút pedig olyan hangosan zakatolt
a rozoga vágányokon, hogy az ember a saját sikolyát is alig
hallotta, előttünk az egyik fiú csak azért is felállt. Nevetett, és
a kezével nyomta a fejébe a Miki egér kalapot, amikor a hul-
lámvasút berohant egy alacsony alagútba.

A híradó szerint egy tizennégy éves japán fiút lefejezett
a Mennydörgés Hegyi Vasút, mert nem tartotta be a kihe-
lyezett biztonsági előírásokat. De a híradóban nem szerepelt,
hogyan röppent hátra a fej az egérfülű kalapban, mint valami
groteszk helikopter, és hogy Toby Ellicott miként kapta meg
a tizenkettedik születésnapján a levágott fejet, amelyet sok-
kos állapotban tartogatott az ölében az utazás végéig.

Az ilyesimből nem lehet felépülni, mert nincsen bűverejű
riposzt a „fejelő” viccekre, amelyeket mindenki megeresztett
Toby füle hallatán a Westlake folyosóin. Tobynek az ülés lett
a tragédiája, amelyet a tizenkettedik születésnapján választott
a hullámvasúton, és attól fogva nem mozdulhatott a történ-
tek árnyékából.

Nagyon könnyen ugyanígy járhattam volna. Ha fordítva ülünk, vagy előttünk a srácok az utolsó percben helyet cserélnek, akkor az a levágott fej engem ront meg Toby helyett. Néha elgondolkodtam ezen, miután az évek másfelé sodortak minket: Toby elmerült a sötétségben, én pedig megmagyarázhatatlan társasági sikereket arattam. Felsős és gimis koromban barátnőim sora nevetgélt és fintorgott: – Nem te voltál annak a srácnak a barátja? – kérdezték. – Tudod, aki egy disneylandi kiránduláson elkapott egy levágott fejet.

– Még mindig barátok vagyunk – mondtam, de ez nem volt igaz. Még mindig elég barátságos viszonyban voltunk, alkalmanként chateltünk, de a barátságunk valahogy lefejeződött azon a nyáron. Mintha a srác, aki előttünk ült azon a végzetes hullámvassúton, nem az én problémám lett volna.

Elnézést. Ez igazán szörnyű volt tőlem. De őszintén szólva annyi idő telt el a hetedik óta, hogy az egész olyannak tűnik, mint egy rémtörténet, amelyet valahol hallottam. Mert ez a tragédia Tobyé, aki sztoikusán tengődött ennek az árnyékában. Én viszonylag sértetlenül úsztam meg a dolgot.

Az én tragédiám késlekedett. Addig halogatta az ütest, amíg hozzá nem szoktam meglehetősen jó életemhez egy átlagos elővárosban, és nem vártam többé semmi érdekeset. Amikor a személyes tragédiám végül rám talált, csaknem elkészt. Mire betöltöttem a tizenhetet, kínosan népszerű voltam, jó osztályzatokat szereztem, és örökös érdektelenség fenyegetett.

Jonas Beideckert csak futólag ismertem, annyira, mint az asztalszomszédunkat, vagy mint a mellettünk levő sávban haladó, óriási kamiont. Rajta volt a képe a radaromon, de ép-

pen csak. Bulit rendezett a házukban a North Lake partján. A hátsó udvarban a kerti pavilon tele volt hatos sörökkel és alkoholos limonádéval. Karácsonyi égőfüzérék hálózta be az udvart, noha a diákbál hétvégeje volt, fényük visszaverődött a tó sötét vizéről. Az utcán összevissza álltak a kocsik: két háztömbbel arrébb, a Windhawkon parkoltam le, mert paranoiásan féltem attól, hogy meghúzzák az autómat.

A délutáni meccs után összevesztünk a csajommal, Charlotte-tal a teniszpályán. Azzal vádolt – lássuk, tudom-e szövegűen idézni –, hogy „kivonom magam az elnöki felelősség alól a harmadikos/negyedikes luau síkján!” Ezt olyan nagyképpően adta elő, mintha szégyellnem kellene magam emiatt. Mintha az ő megjósolt leböge az évenkénti harmadikos/negyedikes luaun annyira felvillanyozna, hogy abban a másodpercben összehívom a diákönkormányzat ülését.

Csöpögtem a verítéktől, és Gatorade-et nyakaltam, amikor kiszökdécselt az udvarra vállpánt nélküli ruhájában, amelyet egész nap kardigán alá rejtett. Miközben beszélt, azon méláztam, milyen szexi a meztelen válla. Gondolom, megérdemeltem, amikor azt mondta, hogy néha igazán undok vagyok, ezért Jill barátnőjével megy Jonas bulijára, mert egyszerűen nem tud elviselni, ha ilyen lehetetlenül viselkedem.

– Mi a lehetetlen meghatározása? – kérdeztem, és letöröltem az államról a Gatorade-et.

Rossz válasz. Kurta sikkantást hallatott, amely eléggé morgásra emlékeztetett, majd sarkon fordult. Ezért állítottam be megkésve a buliba, még mindig teniszező sortba öltözve, mert tudtam, hogy ez bosszantani fogja Charlotte-ot.

Zsebre vágtam zsinegre fűzött kulcsomat, és biccentettem egy csomó mindenkinek. A harmadik évfolyam elnökeként és a teniszcsapatunk kapitányaként úgy éreztem, hogy amerre csak járok, folyamatosan bólogatok az embereknek, mintha az élet színpad lenne, én pedig egy közepes játékos a pályán.

Bocs, de szeretem a sületlen vicceket. Ez a szokásom, mert az embereket megnyugtattja, ha kollektíven szörnyülködhetnek a vezetőiken.

Felkaptam egy pohár limonádét, amelyet nem szándékoztam meginni, és csatlakoztam a hátsó udvaron a teniszcsapathoz. A szokott társaság volt, útban a totálkár felé. Túlzott lelkesedéssel fogadtak, én pedig türelmes vigyorral viseltem el a hátbavágásokat, mielőtt leültem a felkínált kerti székre.

– Faulkner, ezt látnod kell! – kiáltott Evan, aki részegen imbolyogva állt egy virágosdézsnán. Egy neonzöld úszócsövet igyekezett a magasba emelni, míg Jimmy a földön térdelt, és a cső másik végét az arcához nyomta. Habszivacs úszócsőből próbáltak sörvezetékét csinálni, ami ad némi fogalmat arról, mennyire leitták magukat.

– Öntsд már – nyűgösködött Jimmy. A többiek a kerti bútorokon doboltak. Fölálltam vezényelni, mert ez volt az, amit mindig csináltam: levezényeltem a dolgokat. Ott álltam hát, kezemben a limonádéspohárral, és gúnyos beszédet tartottam arról, hogy bekerülünk a Guinness Rekordok Könyvébe, de csak azért, mert Guinness-t iszunk. Olyan volt, mint száz más buli száz másik hülyesége, amik sose jönnek be, de legalább mindenki jól szórakozik.

A cső természetesen kudarcot vallott, Jimmy és Evan egymást vádolták, nevetséges kifogásokkal hozakodva elő, amelyeknek semmi köze nem volt ordító járatlanságukhoz a fizikában. A duma a bál utáni bulira terelődött – közülünk sokan a Four Seasons egyik lakosztályába tartottak –, de én csak félig-meddig figyeltem. Az egyik utolsó hétvége volt, mielőtt végzős lett volna belőlünk. Azon töprengtem, hogy mit is jelent ez, miért lettek váratlanul fontosak a diákbál, a luau és az érettségi szertartásai, amelyeket évek óta végignézhettünk.

Kicsit hideg volt odakint, a lányok dideregtek. Két teniszezőhöz odajöttek a csajaik, az ölükbe ültek, és előrántották a mobiljukat, ahogy a lányok szokták a bulikon, apró dicsfényeket gerjesztve a tenyerükben.

– Hol van Charlotte? – kérdezte az egyik. Eltartott egy darabig, amíg rájöttem, hogy a kérdés nekem szól. – Halló! Ezra!

– Bocs – feleltem, és beletúrtam a hajamba. – Nem Jill-lel van?

– Nem, nincs – felelte a lány. – Jill totál maga alatt van. Csinált egy portfóliót. Egy modellügynök weboldalára. A szülei pedig megtalálták, és berágtak, mert tévedésből azt gondolták, hogy pornó.

Két srác a fülét hegyezte a pornóra. Jimmy trágár mozdulatot tett a csővel.

– Hogy lehet tévedésből pornónak gondolni valamit? – kérdeztem, mert a beszélgetés fordulata félig-meddig fölkellette az érdeklődésemet.

– Akkor pornó, ha önműködő időzítőt használsz – magyarázta a lány, mintha ez nyilvánvaló lenne.

– Aha – feleltem. Nem bántam volna, ha a lány valamivel okosabb lenne, és tudna mondani valami csattanósabbat.

Mindenki elnevette magát, és röpködni kezdtek a pornós viccek, én pedig rájöttem, hogy fogalmam sincs, hova tűnhetett Charlotte. Arra számítottam, hogy találkozom vele a bulin, ahol azt teszi, amit szokott, ha éppen fasírtban vagyunk: Jill-lel lóg, a szemét forgatva néz rám, és játssza a bosszúsát a szoba túlsó végében, amíg oda nem megyek egy túláradó mentegetőzésre, ám egész este nem láttam. Elővettem a mobil, és küldtem neki egy SMS-t, hogy mi van.

Öt perccel később még mindig nem felelt. Ekkor odadüldögélt az asztalunkhoz Heath, a focicsapat egyik hatalmas negyedikese, kezében az egymásba dugott poharaival. Eddig ivott már vagy hat limonádét. Gondolom, királynak akart látszani, de nekem csak máknak tűnt.

– Faulkner – röfögte.

– Na? – kérdeztem.

Azt mondta, keljek föl, én pedig vállat vontam, és követtem a rövid lejtőre a tóparton.

– Föl kéne menned az emeletre – mondta olyan ünnepélyesen, hogy meg sem kérdeztem, miért.

Jonas nagy házban lakott, úgy tippelem, legalább hat hálószoba volt benne. De a szerencse, ha ezt annak lehet nevezni, mellém állt.

Az egyes számú szobában várt a fődíj: Charlotte, egy pofa, akit nem ismertem, és egy olyan jelenet, amelyet ha lefényké-

pezem, tévedésből pornónak lehetett volna nézni, noha nem ez volt a művészi szándékom.

Megköszörültem a torkom. Charlotte követte a példamat, noha ez az ő részéről némi erőfeszítésbe került. Elborzadva nézett, ahogy állok az ajtónyílás keretében. Egyikünk sem szólt. Azután a pofa káromkodott egyet. – Mi a franc van? – kérdezte harciasan, és felhúzta a farmerja cipzárját.

– Ezra, én... én... – makogta Charlotte. – Azt hittem, már elmentél!

– Asszem, te is – motyogtam savanyúan.

Senki nem nevetett.

– Ez meg ki? – kérdezte a pofa, és hol rám, hol Charlotte-ra nézett. Nem a mi iskolánkba járt, egyetemistának néztem, aki leereszkedett egy gimis bulihoz.

– A fiúja – feleltem, ám a hangom olyan bizonytalan volt, hogy a mondat inkább kérdésnek tűnt.

– Ez az? – kérdezte, és hunyorított. – Ezt megrakhatom.

Szóval Charlotte beszélt rólam ennek a gennyládának? Arra gondoltam, hogyha arra kerülne a sor, tényleg megrakhatna. Marha jó fonákütésem van, de csak ütővel, nem ököllel.

– Mi lenne, ha inkább a csajt raknád meg? – javasoltam, azután megfordultam, és kimentem a folyosóra.

Minden rendben lett volna, ha Charlotte nem jön utánam, és nem követeli, hogy szombaton akkor is el kell vinnem a bálra. Még ez is rendben lett volna, ha mindezt nem egy zsúfolt nappali közepén teszi. Minden másképp történhetett volna, ha nem babusgatom agyon a kocsimat, és nem

a Windhawkon állok meg vele, mert el akarom kerülni a részeg vezetők átkát.

Talán ha mindezek közül egyetlenegy sem történik meg, akkor nem pontosan abban a pillanatban bújok elő a Princeton sugárút sarkán a beláthatatlan kanyarból, amikor egy száguldva forduló fekete SUV lekaszálja a stoptáblát.

Nem tudom, honnan van az a kifejezés, hogy „elütötte az autó”, mintha a másik jármű odavágna, akár egy bokszbajnok. Engem először a légszák talált el, azután a volán, és, gondolom, a mellettem levő ajtó, meg még az a rész, amelynek nekiment a térdem.

A becsapódás fülsiketítő volt, úgy rémlett, az egész világ rám dől, hogy összezúzzon. Megcsapott a lefulladt motor szaga, olyan volt, mint az égő gumi, csak sós és fémes. Tölem kétszaroknyira mindenki előrohant a Beidecker házból, és a füstön keresztül láhattam a vállpánt nélküli ruhás lányok légióját, ahogy a mobiljukat feltartva, ünnepélyesen fotózzák a balesetet.

Én meg csak ültem ott nevetve, sértetlenül, mert halhatatlan, százéves vámpír vagyok.

Jó, csak kamuzok. Mert igazából remek lett volna, ha megrázom magam, és elhajtok, mint az a rohadt görény, aki még csak meg sem állt, miután kilapította a Z4-esemet; ha az egész banda nem iszkol el pánikszerűen, még mielőtt a zsaruk lekapcsolhatták volna őket, amiért fiatalokré létükre alkoholt fogyasztottak; ha Charlotte vagy valamelyik állítólagos barátom ottmarad, hogy elkísérjen a mentőben, és nem hagy egyedül, a fájdalomtól félőrülten; ha az anyám nem te-

szi föl a legszebb ékszereit és nem rúzsozza ki a száját, mielőtt berohan a balesetire.

Félelmetes, hogy milyen apróságokra emlékszem! Apró, jelentéktelen részletekre egy súlyos baleset közepén.

Nem igazán akarok belemenni a többibe, remélem, megbocsátják nekem, de éppen elég volt egyszer átesni rajta. Szegény sportkocsim totálkáros lett, mint az egész életem. Az orvosok azt mondták, a csuklóm meggyógyul, de a lábamban csúnya károk keletkeztek. A térdem helyrehozhatatlanul összetört.

Ám ez a történet nem Toby tizenkettedik születésnapjáról szól, vagy a Jonas buliján bekövetkezett balesetről – nem igazán.

Van a szerves kémiában egy folyamat, a retroszintézis. Adott egy vegyület, amely a természetben nem létezik, és az a dolgod, hogy lépésről lépésre részeire bontsd, amíg rá nem jössz, hogyan keletkezett, milyen feltételek vezettek a kialakulásához. Ha jól csinálod, akkor mire végeztél, könnyedén leolvashatod az egyenletet, és már nem különböztetheted meg a kérdést a választól.

Még mindig úgy gondolom, hogy mindenki életében, legyen az akármilyen szürke, van egyetlen tragikus találkozás, ami után megtörténik minden, ami igazán számít. Ez a pillanat a katalizátor, az első lépés az egyenletben. De tudnunk kell, hogy az első lépéssel nem jutunk sehova – ami utána jön, az határozza meg az eredményt.

2

KI LETTEM A SZEMÉLYES tragédiám után? A gyerekosztály sürgő-forgó ápolónőinek undok alak. A saját otthonomban idegen, aki átmenetileg elfoglalta a földszinti vendégszobát. Ha úgy tetszik, nyomorék, invalidus, ami valószínűleg az általam hallott legborzalmasabb szó annak a leírására, aki állítólag lábadozik. Ha a matematikában „invalidusnak” minősítenek valamit, arról cáfolhatatlan logikával bebizonyították, hogy nem létezik.

Visszavonom. A szó illik rám. Én voltam Ezra Faulkner, az aranyifjú, de ez a személy nem létezett többé. És a bizonyíték?

Sose mondtam el senkinek, de a nyár utolsó éjszakáján, egy nappal a negyedik osztály előtt felhajtottam az Eastwood középiskolához. Késő volt, tizenegy óra körül, a szüleim már aludtak. Lakóparkunk tájkertészeti utcái sötétek és megmagyarázhatatlanul magányosak voltak, olyan módon, ahogy az megesik néha a kertvárosokban. Az út mentén mintha több mérföld hosszan tartottak volna az eperföldek, holott kevés

maradt a régi tanyasi gazdaságokból: csak egy kis narancsli-
get a kínai földszintes bazársornál, és a műút közepén a múlt
századi platánfák a záróvonal tömlőcében.

Ha az ember belegondol, valahogy nyomasztó hat háló-
szobás „spanyol stílusú” házakkal teli lakóparkokban élni,
miközben fél kilométerrel arrébb az út mentén illegális ven-
dégmunkások gürcölnek az eperföldeken, nekünk pedig
minden reggel mellettük kell elhúznunk az iskolába.

Az Eastwood középiskola annyira északon van, amennyire
lehet a kaliforniai Eastwood város határain belül, amely stuk-
kós erődítményként fészkel be magát az előhegyekbe. A ta-
nári parkolóba álltam be, mert csszze meg, miért ne? Leg-
alábbis ezt mondtam magamnak. Valójában ez egy cseppet
sem volt lázadás, hanem a gyengeségem kimutatása, ugyanis
a tanári parkoló gyakorlatilag a tenispályák mellett van.

Klórszag terjengett az uszoda környékén, a személyzet
a felső udvaron már elhelyezte a napernyőket a menzai aszta-
loknál. Láttam hetykén megdőlt sziluettjüket.

Beillesztettem a kulcsomat kedvenc tenispályám zár-
jába, a sportsákommal kiékeltem az ajtót. Az ütőm, amely
hónapok óta nem volt a kezemben, ugyanolyan volt, mint
ahogy emlékeztem rá. A nyelén meglazult a fekete ragasz-
tószalag. A keret állapotát nézve ideje lett volna új ütőt vá-
sárolnom, de természetesen nem vásárolok. Sem akkor, sem
máskor.

Botom zörögve hullott a földre, mielőtt sántikálva el-
indultam a hátsó alapvonalhoz. A gyógytornászom még
a szobabiciklire sem enged föl, a másik specialistám is

helytelenítené. Nem érdekelt. Tudnom kellett, mennyire rossz a helyzet, és igaz-e, amit az orvosok mondtak – hogy a sportnak vége. „Vége.” Mintha életem legutóbbi tizenkét éve nem lett volna több, csak egy tornaóra, és most kicsengettek ebédre.

Elvettem egy labdát, és gyakorolni kezdtem a puha szervámat, azt a közönséges ütést, amelyet gyakran használtam, ha nem akartam dupla faultot csinálni. Alig mertem levegőt venni, amikor feldobtam a labdát. Érintkezése az ütővel nem volt tökéletes, de azért tűrhetőnek lehetett mondani. Szépen földet ért a pálya közepén. Célba vettem a jobb hátsó sarkot, de elvétettem.

Megráztam a csuklómat és grimaszoltam, mert túl szoros volt a tépőzáras csuklószorító, de több eszem volt, semhogy levegyem. Azután feldobtam a második labdát, beleütöttem, olyan szögbe állítva az ütőt, hogy egy kis perdületet adjak a szervának. Az ép lábamra nehezедtem, de a mozgás nyomatéka előrelökött. Megbotlottam, véletlenül túl nagy súlyt helyeztem a térdemre. A fájdalomra nem számítottam.

Mire az érzés kezdett enyhülni az ismerős, tompa sajgássá, amely sosem múlt el tökéletesen, a labda némán odagurult a lábamhoz, ahol megállt, mintha engem gúnyolna. A szerva nem sikerült; még a hálóig sem ért el.

Végeztem. Otthagytam a labdákat a pályán, visszacipzáraztam az ütőt a sporttáskába, fölvettem a botomat, és nem értettem, miért bajlódtam egyáltalán ezzel.

Amikor bezártam a pályát, váratlanul kísértetiesnek láttam az iskolát, ahogy a dombok sötétén magasodtak az üres

épületek fölé. De persze nem volt okom a szorongásra – leszámítva a tanév első napját, amikor végre szembe kell néznem mindenkiel, akit egész nyáron kerültem.

Az Eastwood valamikor az enyém volt, olyan hely, ahol mindenki tudta, ki vagyok, és ahol úgy éreztem, itt nem tévedhetek. Meg a tenispályák – elsőtől benne voltam az iskolai válogatottban. Amikor az iskola még az enyém volt, megszoktam, hogy békére lelek a lombzöld négyszögekbe véssett, szabályos, fehér vonalak között. A tenisz olyan volt, mint egy videojáték, amelyben már milliószor győztem, a győzelem öröme régen elszállt. Azért játszottam tovább, mert ezt várták tőlem, és én jó voltam abban, hogy teljesítsem az elvárásokat. De már nem, mert többé senki nem várt el tőlem semmit. Vicces, hogy az arany csillogása milyen gyorsan el tud halványodni.

3

SZÁMOS VÁRATLAN, nyilvános megaláztatás érheti az embert a középiskolában, de annak a tanévnek az első napján semmi sem történt, egészen reggel nyolc óra tíz percre. Mert nyolc óra tízkor jöttem rá, hogy nem csupán senki sem ül mellém az évnyitó ünnepségen, de ráadásul az első sorba kell ülnöm, mert a lelátó többi padsora túl szűk a térdemnek.

Az első sorban ültek a tanárok, és tolószékben az az egyetlen gót csaj, aki ragaszkodott hozzá, hogy boszorkány. Olyan viszont nincs, hogy ügyetlenül felszökdécseljek a lépcsőn, amikor az egész iskola figyel. Mert *figyeltek*. Magamon éreztem a szemüket, és nem csupán azért, mert az iskolatanácsi választásokon rekord mennyiségű szavazatot kaptam, vagy mert Charlotte Hyde kezét fogtam, amikor a felső udvaron a kávéért álltunk sorba. Ez a figyelem más volt. Ez elvárta tőlem, hogy némán kushadva mentegetőzzek a karikás szemem vagy a minimálisan sem barna bőröm miatt. Amitől el akartam süllýedni.

A tribün minden szakaszát feldíszítették léggömbökből épített boltívvel és csomagolópapírból készített transzparensekkel. Pontosan a „RAJTA, VÉGZŐSÖK!” felirat *R* betűje alatt ültem, onnan figyeltem, ahogy a diákönkormányzat vezetői összebújnak a kosárlabdapálya közepén. Műanyag virágfüzért és napszemüveget viseltek. Jill Nakamura, az osztály új elnöke bikinifelsőbe és levágott szárú farmerbe öltözött. Aztán a csoport szétvált, és megláthattam a kurta szoknyás Charlotte-ot, aki a barátaival nevetgélt. Tekintetünk találkozott, mire zavartan elkapta a szemét, de az az egyetlen pillanat mindent közölt velem, amit tudnom kellett: a tragédia, amely Jonas Beidecker buliján következett be, az enyém, egyedül az enyém.

Ekkor apró csoda történt, és mellém ült Toby Ellicott.

– Hallottál a méhekről? – kérdezte vidáman.

– Mi?

– Eltűnnek – felelte. – A tudósok le vannak döbbenve.

A reggeli újságban olvastam.

– Lehet, hogy kacsa – véltem. – Hogy lehet az ilyet bizonyítani?

– A méhek megszámlálásával – javasolta. – Mindenesetre a tőzsdén mézet fogok venni.

Toby és én évek óta alig beszéltünk egymással. A vitacsoport tagja volt, és az órarendünk ritkán fedte át egymást. Nem nagyon emlékeztetett a pufók, szemüveges legjobb barátomra, akit a hetedik osztály első pár hetében veszítettem el. Sötét haja ugyanolyan kuszán lógott, de hórihorgas, százkilencven centis srác lett belőle. Megigázította a csokor-

nyakkendőjét, kigombolta a sportzakóját és előrenyújtotta a lábát, mintha direkt az első sorba készült volna.

– Törös botot kéne szerezned – mondta. – Zsír lenne. Ismerek valakit, ha érdekel a dolog.

– Te ismersz valakit, aki törös botot készít?

– Ne lepődj meg a gyanús kapcsolataimon, Faulkner. Az illető konkrétan álcázott fegyverekkel üzletel.

Ekkor megszólalt a zene: először fülsiketítő sercegés böngött a hangszóróból, majd átadta helyét az agyonjátszott *Vampire Weekend* kislemez első ütemeinek. A diákönkormányzat tagjai tapsolni kezdtek a maguk nyálás kezdődjén-a-buli stílusában, Jill belevisította a mikrofonba, hogy menyenyire tők szupira feldobottan várja a létező legjobb tanévet.

A diákönkormányzat napszemüveges és virágfüzéres tagjai érthetetlen módon jární kezdtek valamiféle hula táncot. El nem mondhatom, milyen borzalmas volt, mert a hula tánchoz afrikai dob és egy keleti parti kezdő rockbanda szolgáltatta a zenét.

– Kérlek, mondd, hogy hallucinálok – suttogta Toby.

– VÉGZŐSŐK, HOL A LELKESEDÉS?

A válasz dobhártyarepesztő volt.

– NEM HALLOM! – biztatta őket Jill, és kitolta a csípőjét.

– Most ölj meg – nyöszörögte Toby.

– Megtenném, de nincs törös botom – feleltem.

Mrs. Levine, aki Toby mellett ült, gyilkosan meredt ránk.

– Viselkedjenek, vagy távozzanak, uraim – mondta dühösen.

Toby felhorkant.

Amikor a dal nagy sokára véget ért, Jimmy Fuller ragadta magához a mikrofont. Teniszelegítőt viselt, így kénytelen voltam észrevenni, hogy a csapat új egyenruhát kapott.

– Mizu, Eastwood? – bömbölte. – Ideje, hogy megismerkedjete az iskolai válogatott csapattal!

Mintegy végszóra felpattant a tornaterem mellékajtaja, és beözönlött a focicsapat, kipárnázva, mezben. Mögöttük következett a baseballcsapat, azután a tenisz, a vízipóló, de innentől kezdve nem figyeltem a csapatokra és az érkezési sorrendre. Korábbi életem a maga teljességében ott állt a kosárlabdapálya közepén, miközben én a tanárok padsorában ültem, és nem volt az az isten, hogy megtapsoljam őket. Leginkább szerettem volna kiszabadulni az évnitő lelkesítésről, hogy itthagyhassam az egészet.

– Hé, Ezra! – suttogta hangosan Toby. – Haver, van egy nikotintapaszd?

– Kifelé! – parancsolta Mrs. Levine. – Mindketten, de azonnal!

Tobyval összenéztünk, vállat vontunk, a vállunkra vetettük a zsákjainkat.

Odakint ragyogott a nap, az ég felhőtlen és lehetetlenül kék volt. Megrándultam, visszaléptem a stukkós eresz árnyékába, és a napszemüvegem után tapogatóztam.

– *Nikotintapasz?* – kérdeztem.

– Na, hát sikerült kirúgatni magunkat vele, vagy nem? – vigyorgott önelégülten Toby.

– De igen. Kösz.

– Mit? Ki akartam jönni. Mrs. Levine-nek borzalmas szájszaga van.

Végül az Annexben csaptuk agyon az időt. Ez egy tanulószoba két terem között, ahol az újságírást illetve a vitatkozást oktatják. Mindenki más az ünnepségen volt, szabályos időközben hallottuk a tornateremből a fojtott visítást.

– Úgy hangzik, mintha Disneylandben lennénk, vagy hasonló – vigyorgott rám Toby.

Csodálkoztam, hogy szóba hozza. – Visszamentél? – kérdeztem.

– Viccelsz? Minden áldott nap ott vagyok. Élethosszig tartó szabadjegyet kaptam. Mintha én lennék a polgármester Kalandországban.

– Szóval nem –, mondtam.

– És te?

Megráztam a fejem.

– Kaphatsz nyomorék jegyet – biztatott Toby. – Sehol sem kell sorba állnod.

– Ha legközelebb randit kérek egy lánytól, okvetlenül megemlítem neki.

Valamilyen okból nem zavart Toby hülyéskedése a botról. Pedig általában nagyon érzékeny vagyok rá. Önök is azok lennének, ha a nyári szünidő nagy része azzal telt volna el, hogy jó szándékú, de tyúkanyó típusú anyjuk a fürdőszoba ajtaja előtt lapul, valahányszor zuhanyoznak. (Attól rettegett, hogy elcsúszok és meghalok, mivel nem tűrtem, hogy fémkapaszkodókat szereltesse föl. Én meg attól tartottam, hogy bejön és rajtakap, amint... szóval zuhanyozom.)

– Milyen tárgyakat választasz? – kérdezte Toby. A négy-
éves főiskolai képzésnek megfelelően kellett választanunk.

– Szónoklatot és vitát – vallottam be, és ekkor döbben-
tem rá, hogy Toby is járhat ugyanazokra az órákra.

– Haver, én leszek az idén a csapatkapitány! Versenyezned
kéne velem!

– Csak a főiskola miatt választottam – mondtam. – A vita
nem igazán az erősségem.

Akkortájt az volt az elképzelésem a vitacsoportról, hogy
egy csomó pasiból áll, akik a hétvégén öltönyt húznak, és azt
hiszik, komolyan van mondanivalójuk a külpolitikáról, csak
mert felvették az emelt szintű állampolgári ismereteket.

– Talán nem, de tartozol nekem. Kihoztalak az évnytöről
– tiltakozott Toby.

– Kvittek vagyunk. Én meg figyelmeztettem Tug Masont
a nyolcadikos öltözőben, hogy ne pisáljon bele a hátizsá-
kodba.

– Még mindig tartozol. Helyette az üdítőmbe pisált bele.

– Uhh, arról megfeledeztem.

Csengettek.

– Hé, Faulkner, akarsz valami lehangolót hallani? – kér-
dezte, és fölvette a zsákját.

– Na!

– Még el se kezdődött az első félév.

4

ABBAN, HOGY FELVETTEM a szónoklatot és a vitát, az volt az egyetlen érdekesség, hogy átcsoportosítottak a közép-szintű humán tanterv szerint. Az Eastwoodban szakosított oktatás folyik, én, mint az összes sportoló, a középiskola első osztálya óta alapszinten tanultam a humán tárgyakat. De már nem.

Az első órám emelt szintű európai történelem volt, ami elég baj, mert 1) Mr. Anthony, a teniszedző oktatta, 2) az osztálya a 400-as épület emeletén volt, vagyis 3) föl kellett mennem a lépcsőn.

A nyár folyamán a lépcső lett az életem átka, és gyakran tettem kerülőt, nehogy nyilvánosan kelljen megküzdennem vele. Kérnem kellett volna egy liftkulcsot a portán; csakhogy használnom kellett volna mellé a kis kék parkolómatricát is, azt, amelyet sohasem fogok kiragasztani.

Mire felkapaszkodtam az osztályteremhez egy ritkán használt lépcsőn a tanári parkoló közelében, Mr. Anthony már elkezdte az órát. Rövid szünetet tartott, és összevont szemöl-

dökkel nézett föl rám a fekete mappából. Néma büntudattól megrogyanva csúsztam be egy hátsó helyre.

Amikor a nevemet mondta, fel sem nézve motyogtam, hogy „igen”. Meglepődtem, hogy egyáltalán szólít. Ha a tanárok hozzám értek a névsorban, azt mondták: – Ezra Faulkner itt van – és kipipáltak, mielőtt továbbmentek volna. Mintha örültek volna, hogy ott vagyok, mert a jelenlétem jobbá teheti az órát.

De amikor A. edző szünetet tartott a nevem után, és nekem meg kellett erősítenem, hogy ott vagyok, noha jól tudta, hogy harminc rohadt másodpercet késtem, egy pillanatra elbizonytalanodtam, hogy valóban *ott vagyok-e*? Felpillantottam, és A. edző olyan fenyegetően meredt rám, mint amikor nem mozogtunk elég gyorsan az edzésen.

– Vegye úgy, hogy figyelmeztettem a késésért, Mr. Faulkner – mondta.

– Megjegyeztem – motyogtam.

Mr. Anthony folytatta a névsorolvasást. Nem igazán figyeltem oda, de amikor kimondott egy nevet, amelyet nem értettem tisztán, érzékelhető mocorgás támadt. Új diák. A másik oldalon ült, a könyvespolcok közelében. Csak egy zöld szvetter ujját és a vörös hajzuhatagot láttam belőle.

A tantervben nem volt semmi különös, bár Mr. Anthony láthatólag másként gondolta. Arról beszélt, hogy a történelmen belül mit jelent az emelt szint, mintha nem emelt szinten tanultuk volna harmadikos korunk óta az USA történelmét Ms. Welshnél. Sok teniszező nem nagyon csípte Anthony edzőt, mert keménynek tartották. Én hozzászóltam a kato-

nás edzőkhöz, de az osztályban, ahol nem voltak más sportolók, hamar rájöttem, hogy Mr. Anthony egyszerűen csak szigorú.

– El kellett volna olvasniuk nyáron a kötelezőt – mondta Mr. Anthony, inkább vádló, mint kijelentő hangsúllyal. – *A középkori Európa: Róma bukásától a reneszánszig.* Ha méltóságukon alulinak éreznek egy ilyen feladatot, akkor módosítani fogják a hétvégi terveiket. Talán azt is megfontolhatnák, hogy a hétvégi programjuk mostantól *történelem*.

Senki sem nevetett.

Római Birodalom: Kr.e. 200 – Kr.u. 474, firkantotta a táblára, azután felvonta az egyik szemöldökét, mintha egy olyan tréfán mulatna, amit csak ő ért. Szörnyű hosszúra nyúlt a csend, próbáltuk kitalálni, hogy a tanár miért nem szól. Végül Xia Ling végre fölemelte a kezét.

– Bocsánat, de azt hiszem, a pontos dátum Kr. u. 476, nem? – motyogta.

– Köszönöm, Mr. – hm – Ling, hogy bebizonyította minimális jártasságát a szövegértésben – vakkantotta Mr. Anthony, és helyesbítette a táblán az évszámot. – És most szeretném, ha valaki elmagyarázná, miért helytelen elnevezés a „Német-Római Szent Birodalom”... talán Mr. Faulkner?

Ha nem ismertem volna jobban, azt hittem volna, hogy A. edző ajkán gúnymosoly ül. Jó, nevezzük gúnymosolynak. Felfogtam, mennyire csalódott, amiért nem játszhatok többé, de azért reméltem, hogy nem fog cikizni miatta.

– Csak Nagy Károly után használták? – kérdeztem, miközben szövegkiemelővel húzogattam át a betűket az órarendben.

– Ez népfőiskolához méltó válasz – közölte. – Lenne szíves újrafogalmazni úgy, ahogy az a Kaliforniai Egyetem gyakorló középiskolájához illik?

Nem tudom, miért mondtam, talán nem akartam, hogy A. edző rám szálljon az év hátralevő részében, de mielőtt gondolkozhattam volna, hátradőltem a székemben, és azt válaszoltam: – Jó, rendben. Két okból: egyrészt „Német-Római Szent Birodalomnak” eredetileg a frank királyságot nevezték, ameddig a pápa „római császárrá” nem koronázta Nagy Károlyt. És másrészt nem volt sem szent, sem római, sőt, még birodalom sem. Valójában a germán törzsi államok alkalmi szövetsége volt.

Korábban sosem pofáztam az osztályban, és azonnal meg is bántam. Rendszerint megfelelő választ adtam, ha felszólítottak, és a jegyeim elég jók voltak, de senki nem nevezett volna agytrösztnek. Egyszerűen sokat olvastam, és gondolkodtam a nyár folyamán, mivel amúgy sem tehettem mást.

– Élvezze a hétvégét, Mr. Faulkner – vigyorgott gúnyosan az edző, és megértettem, hogy nem ráztam le magamról, hanem magamra uszítottam.

Majdnem elfelejtettem, hogy az évnnyitó felborította a menetrendet. Akkor jutott eszembe, amikor már félig kiértem az osztályteremből, mert azt hittem, szünet következik. Ekkor valaki megütögette a vállamat.

Az új lány volt. Gyűrött órarendet szorongatott, és felnézett rám, mintha valamiért engem találna a legmegfelelőbbnek, akivel beszélhet az első napon. Meghökkenítő szeme volt – mély, nyugtalanító sötétkék – amitől az embernek az jut az eszébe, hogy meghasadnak vajon az egek, amikor haragszik?

– Hm, bocsánat – mondta az órarendjébe sandítva. – Az első órának kilenc harmincötig kellene tartani, de csak kilenc ötvenkor csengettek...

– Az évnnyitó miatt – feleltem. – Törölték a szünetet, egyenesen harmadik órára megyünk.

– Ó – Félresöpörte a frufuját, egy pillanatig habozott, aztán megkérdezte: – Neked mi a következő órád?

– Emelt szintű amerikai irodalom.

– Nekem is. Megmutatnád, hol lesz?

Rendes körülmények között megmutattam volna. Harmadikban az első napon direkt megálltam az udvaron néhány zavart külsejű elsős mellett, akik tátott szájjal bámulták az órarend hátán levő térképeket, mintha kiismerhetetlen útvesztőben állnának.

– Bocs, de nem – mondtam, és utáltam magam.

– Hát jó.

Figyeltem, ahogy elmegy, és közben azon elmélkedtem, hogy az Eastwoodban a legtöbb lány, legalábbis azok, akiket érdemes szemügyre venni, ugyanúgy néz ki: szőke haj, sok smink, ostobán drága táska. Az új lány nem is hasonlított rájuk, nem tudtam hova tenni a farmersortba gyűrt, slampos fiúinget, vagy a válláról lógó, kopott bőrtáskát. Mintha egy ócska filmből bukkant volna elő. Mindazonáltal csinos

volt. Ugyan honnan jöhetett, és miért nem igyekszik beilleszkedni? Szerettem volna utánamenni és bocsánatot kérni tőle, vagy legalább magyarázkodni. De nem tettem. Ehelyett megküzdöttem a lépcsővel a tanári parkoló mellett, átvágtam az udvaron a 100-as épület felé, és csengetés után jó pár perccel benyitottam haladó amerikai irodalomra.

Mr. Morenónál angol irodalmat tanultam korábban. Állítólag az elmúlt húsz évben ugyanazt az egy regényt írta, és vagy őszintén szeretett tanítani, vagy sosem nőtt ki a középiskolából, mert valahogy lehangoló volt látni, mennyire igyekszik minket beleilleszteni Shakespeare-ért.

Mr. Morenót nem zavarta, hogy elkéstem; észre sem vette. A DVD lejátszó nem működött, ő pedig négykézláb állt, a fogai között egy lemezzel, és a kábelekkel babrált. Végül Luke Sheppard, a filmklub elnöke arrogánsan közbelépett. Utána mindenki leült, és néztük a *Nagy Gatsbyt* – az eredetit, nem a felújított változatot. Korábban nem láttam, a film fekete-fehér volt, és untam. A könyv volt a nyári kötelező olvasmány, és a film közel sem volt olyan jó.

Legjobban az autóbalesetes részt utáltam. Tudtam, hogy mindjárt lesz, de ettől még ugyanolyan borzalmas volt látni. Lehunytam a szemem, de így is hallottam, amint a rendőr azt mondja a bámészkodók tömegének, hogy a strici még csak meg sem állt. Még lehunytt szemmel is éreztem, hogy mindenki engem néz, nagyon szerettem volna, ha nem tennék. Idegesítő volt, ahogy az osztálytársaim bámultak, mintha

egyszerre lennék elbűvölő és rémisztő. Mintha már nem tartoznék közénk.

Amikor vége lett az órának, kis ideig fontolgattam, hogy kimegyek az udvarra, amely tele volt kíméletlen napfénnel és asztalokkal. A régi csapatom a legfeltűnőbb asztalnál ült, a válaszfalnál a felső és az alsó udvar között. Elképzeltem őket az új mezükben, ahogy a tanévnyitó napján sztoriznak a nyári sporttáborokról, a tengerparti szünidőről, és hahotáznak, hogy milyen kölyöknek látszanak az elsősök. Azután elképzeltem, ahogy leülök ahhoz az asztalhoz. Szinte láttam, hogy egyikük sem szól, de valamennyien ugyanarra gondolnak: *te már nem tartozol közénk*. Nem voltam osztályelnök, sem a teniszcsapat kapitánya. Nem randiztam Charlotte-tal, és nem vezettem csilivili autót. Már nem voltam király, úgy illett, hogy elvonuljak a száműzetésbe. Ezért ahelyett, hogy kockára tettem volna méltóságom utolsó pár morzsáját, nagy ívben elkerültem az udvart, fülhallgatóval a fülemen elkoródtam azon a sötét lépcsőn, és közben azon töprengtem, miért nem tudtam, hogy ez ennyire rossz lesz.

Csak egyetlen végzős szintű spanyolóra volt, ami egy újabb évet jelentett Mrs. Martinnal. Már elsőben arra buzdított, hogy szólítsuk Señora Martineznek, ami abszolút nevetséges, tekintve, hogy a férje a helyi evangélikus gyülekezet lelkipásztora. Ő is egy olyan pitesütögető tyúkanyó típus, mint akik ünnepi kitűzőkkel ékesítik a szvetterüket, és úgy kezelnek minket, mintha második általánosba járnánk.

Elsőnek érkeztem, Mrs. Martin ragyogva nézett rám, és odasúgta, hogy a gyülekezet imádkozott értem a baleset után. Arra gondoltam, hogy sokkal fontosabb dolgok is akadnak a világon, amelyekért imádkozhattak volna, de nem volt szívem, hogy ezt neki is megmondjam.

– *Gracias, Señora Martinez* – motyogtam, és leültem a szokásos helyemre.

– Csá, Faulkner – biccentett üdvözlésképpen Evan, amikor ő és három másik teniszező helyet foglaltak körülöttem, mintha semmi sem változott volna. Burger King-zacskók voltak náluk, egyforma tenisz hátizsákot viseltek, azt a profi típust, amelynek engedélyezéséért évek óta könyörögtünk az edzőnek. Annyira elbámultam a hátizsákjukon, hogy két dolgot nem vettem észre: valamennyien kimentek az iskolából ebédelni, és Evan új, hímzett sávot viselt az egyenruháján.

– Nem is gratulálsz, hogy én lettem a kapitány? – Beleenyúlt a zacskóba, és kicsomagolt egy hatalmas dupla burgert. Meleg hagyma és ragacsos fasírt szaga töltötte be az osztálytermet.

– Gratulálok – válaszoltam. Nem voltam meglepve. Végére is, Evan volt a legvalószínűbb választás.

– Hát, valakinek csak pótolnia kellett a kripli seggedet – Evan szörfös baritonján még a sértés is különös módon barátságosnak tűnt.

Jimmy, aki mögöttem ült, vödörnyi sült krumplit tolt elé. – Kérsz?

– Tuti, hogy nem bírod megenni az egészet? – kérdeztem fapofával.

– Dehogy, mindenkinek hoztam arra az esetre, ha Señora Martin bevadulna.

Akaratlanul elnevettem magam.

– Haver! – csapott a vállamra Evan. – Jössz holnap a Chipotléba? Tacós kedd, mert kell egy kis tac és guac!¹

– Senki sem hívja ezeket így – csóváltam meg vigyorogva a fejem.

Különös volt, hogy a csapattársaim úgy viselkednek, mint mindig. Azon töprengtem, hogy tényleg ilyen könnyű? Csakugyan elmehetek mexikói kaját burkolni egy olyan csapattal, amelyhez nem tartozom többé? Egyáltalán *akarok* velük lógni most, hogy megszabadultam a vezetői felelősségtől?

Ekkor belibegett a gyümölcsillatú parfüm túlságosan ismerős felhőjében Charlotte, és kikapott egy maroknyi sült krumplit Jimmy vödréből. Feltelepedett Evan mellett az asztalra, falatnyi szoknyája susogott napsütötte combján.

– Hol az *én* krumplim? – kérdezte, és megbökte Evant a cipője orrával.

– Hát, Jimmy eleget hozott mindenkinek – Evan arca megnyúlt, amikor rájött, hogy elbaltázta.

– De én nem *Jimmyt* kértem meg, hogy hozzon krumplit, hanem *téged* – felelte Charlotte, és lebiggyesztette a száját.

– Bocs, bébi. Majd kárpótollak érte. – Áthajolt a két pad-sor közötti folyosón, hogy megcsókolja, és ha korábban nem vettem volna észre, akkor ebből megtudhattam, hogy együtt járnak.

¹ Amerikai taco guacamolemártással.

– Most ne, zsíros a kezem! – fordult el Charlotte. – Legalább szalvétád van?

– Hoppá. Elfelejtettem.

Gondolom, szenvednem kellett volna, amikor együtt láttam a volt nőmet az egyik legjobb barátommal; emésztésem kellett volna magamat, és nemcsak azon, hogy hogyan, de azon is, *mikor* történt, engem azonban különös közöny töltött el, mintha túl nagy erőfeszítéssel járna ezzel foglalkozom. Felsőhajtottam, elővettem a hátizsákomból egy csomag papírzsepet, odaadtam Charlotte-nak.

– Kösz – Még csak rám sem nézett. Nem tudtam, hogy büntudatból vagy szájalomból.

Ekkor csatlakozott hozzánk Jill Nakamura, még mindig napszemüvegben. Mielőtt leült, összepuszkoltak Charlotte-tal, mintha ebédnél nem is találkoztak volna.

– Juj, ebben az évben legfeljebb két órán vagyunk együtt! – panaszkodott Charlotte.

Megengedtem magamnak egy vigyort, amikor Jill előhozakodott valamilyen kifogással, hogy a diákönkormányzat elcseszte az órarendjét. Igazság szerint Jill és én már a középiskola második éve óta ugyanazokra a szakosított órákra járunk, de hallgatólagos megegyezéssel nem vertük nagydobra.

Csak néztem, amikor Charlotte belesüllyesztette a táskájába a csomag zsebkendőt – az *én* zsebkendőimet.

– *Istenkém!* – Lendületes mozdulattal húzta fel a cipzárt a táskán. – Nézzétek már, ez olyan, mintha kirabolt volna egy turkálót!

– *A fiúkét!* – fojtotta magába a nevetést Jill.

Az új lány állt az ajtóban, és végigjártatta a tekintetét a nagyobb részt foglalt padokon. Láttam, hogyan igyekszik hősieen elviselni a nem kívánt figyelmet. Hál' istennek Mrs. Martin kiállt az osztály elé, rövid, ritmikus tapssal intett csendre bennünket, mintha alsósok lennénk, majd azt mondta: – *Hola, osztály!*

Mindig meglehetősen vegyes érzelmeket ébresztett bennem a spanyol. Jó öt percet tölthettem azzal, hogy elmélkedtem Mrs. Martin aktuális kitűzőjén, és alkalmanként meg kellett néznünk spanyolra szinkronizált Disney filmeket. De amikor azt mondta, hogy interjúvoljuk meg egy osztálytársunkat, azután mutassuk be az osztálynak, és mindezt *en español*, rájöttem, hogy a spanyol képes még annál is pocsékabb lenni, mint a reggeli gyűlés.

Figyeltem, hogyan állnak párokba körülöttem azok, akik alig egy perce még olyan barátságosak voltak. A múltban mindig akadt valaki, akivel együtt dolgozhattam. De a dolgok megváltoztak. Ekkor az új lányra tévedt a tekintetem, aki a füzetét bámulta.

Leültem mellé, és úgy vigyorogtam, amit a lányok általában ellenállhatatlannak tartottak. – Nos, mi a neved? – kérdeztem.

– Nem spanyolul kell beszélünk? – vágott vissza. Láthatólag nem imponáltam neki.

– Mrs. Martint nem érdekli, amíg megcsináljuk a bemutatást.

– Micsoda kihívás – Megcsóválta a fejét, kinyitotta a noteszt egy üres lapnál. – Nos, *me llamo Cassidy. Cómo te llamas?*

– *Me llamo* Ezra. – feleltem, és leírtam a nevét. Cassidy. Tetszett a hangzása.

Egy pillanatra elhallgattunk, figyeltük, hogy körülöttünk miként törik kerékbe a spanyol nyelvet. Mindenki más angolt használt, mert, ahogy mondtam, Mrs. Martint nem érdekelte.

– Na? – nógatott Cassidy.

– Ó, bocsánat. Öö, *de donde has venido de?*

Felvonta az egyik szemöldökét. – *Dondo de la Barrows School, de San Francisco. Y tú?*

Még nem hallottam a Barrows Schoolról, de úgy képzeltem, hogy valami merev internátus lehet, ami még különösebbé tette ennek a lánynak a feltűnését az Eastwoodban. Közöltem, hogy idevalósi vagyok.

– Akkor, izé, *es una escuela, dónde duerme uno con el otro?* – kérdeztem. A spanyolom berozsdásodott, nem mintha eredetileg nagyon ragyogott volna.

Nevetésben tört ki, olyan fesztelenül, ahogy legföljebb a menzán mulat az ember, és nem egy csöndes osztályteremben. Charlotte és Jill hirtelen megfordult, ránk meredt.

– Bocsánat – Cassidy ajka gúnyos vigyorra húzódott. – Te most komolyan tudni akarod az összes diáknak a nevét, akik lefeküdtek egymással?

Megrándultam. – Csak azt akartam kérdezni, hogy az egy bentlakó iskola?

– *Sí, es un internado.* Kollégium – felelte. – Talán jobb, ha áttérünk az angolra.

Így is tettünk. Megtudtam, hogy Cassidy most fejezte be Oxfordban a középiskolás nyári programot, ahol Shakespeare-t tanult; hogy az egyik hétvégén majdnem ottrekedt Erdélyben; hogy a kollégium tetején magától tanult meg gitározni, hála a gótikus építkezés akusztikájának. Én még sosem hagytam el az országot – hacsak nem számít az a három óra Tijuánában, ahova Jimmyvel, Evannel, Charlotte-tal és Jill-lel kirándultunk tavasszal. Az biztos, hogy sosem jártam a Globe színházban, nem lopták el az útleveletem Drakula várában a cigányok, és sosem másztam ki a hálósobám ablakán a hátamra szíjazott gitárral. Minden, amit csináltam, minden, ami meghatározott, szilárdan megragadt a múltban. Ám Cassidy türelmesen várakozott, töltőtollát készenlétben tartva a füzet halvány vonalai fölött.

Sóhajtottam és leadtam a szabványos spanyolórai válaszokat: tizenhét éves vagyok, kedvenc sportom a tenisz, kedvenc tárgyam a történelem.

– Hát ez unalmas volt – állapította meg Cassidy, mihelyt befejeztem.

– Tudom – motyogtam. – Bocs.

– Nem akarlak megbántani – mondta, és összevonta a szemöldökét. – Gyakorlatilag mindenki kétségbeesetten igyekszik kerülni téged, ugyanakkor folyton bámulnak. Aztán odaülsz *ahhoz a népséghez* a sarokba, mintha a hülye diákból királyá lennél, vagy nevezzük akárhogy, csak annyit mondasz magadról, hogy *me gusta el tenis*, amit pedig, már bocsánat, de nyilvánvalóan nem tudsz játszani.

Vállat vontam, és igyekeztem nem mutatni, mennyire elbátortalanított, hogy mindezt észrevette.

– Talán *voltam* is a diákbál királya – mondtam végül.

Ez méregbe hozta. Igyekeztem nem nevetni azon, milyen komikusnak tűnt most a harmadikos diákbálra kapott műanyag korona és jogar, amelyeket meg sem táncoltathattam, és most a könyvespolcomon porosodnak.

Ott ültünk, hangsúlyozottan nem törődve egymással addig, amíg ránk nem került a sor a bemutatásban.

– *Yo presento Cassidy* – mondtam. Charlotte hangosan felvihogott.

Mrs. Martin a homlokát ráncolta.

– Butch Cassidy – súgta hangosan Charlotte, amitől Jill hisztérikusan pukkadozni kezdett.

Tudtam, mire képes Charlotte; az utolsó, amire Cassidynek szüksége van, hogy Charlotte következőnek őt kezdje el szadizni. Ezért hát kitaláltam egy unalmas történetet arról, hogy Cassidy kedvenc tárgya az angol, szeret balettozni, és van egy öccse, aki focizik. Ez szívesség volt, mert inkább feledhetővé tettem, semhogy további muníciót szolgáltasson Charlotte-nak. Cassidy azonban egyértelműen nem így látta a dolgot, mert amint befejeztem, gonosz vigyorral felgyűrte szveterének ujját, és nyugodtan közölte az osztállyal: *Ő Ezra. A diákbál királya volt és a legjobb teniszező az egész iskolában.*